

SANITAT

nº 169 novembre 2020 - donatiu 2 euros

Editorial i pàgines centrals

pàg 3, 12-14

Respostes sanitàries i pla de rescat a la crisi sanitària.

Ni estat d'alarma ni toc de queda

Política:

pàg 4-5

Debat en la CUP.

Proposta per un acord electoral de doble ruptura

Sindical:

pàg 6-8

Bergé, Sanitat pública, Serv.socials Ajt. BCN

Habitatge

pàg 8-9

Desnonaments, llei de lloguers, Recuperar la Bs.As.

Pensions: No al nou Pacte de Toledo

pàg 10-11

25N:

pàg 15-16

Treballadores som essencials, els drets també!

Moviments:

pàg 17-18

Universitat, S. Manter, Plataforma 30

Internacional

pàg 18-24

Xile, Bolívia, Argèlia, EUA: derrota Trump

Suplement: Situació política i tasques. 14a Conferència

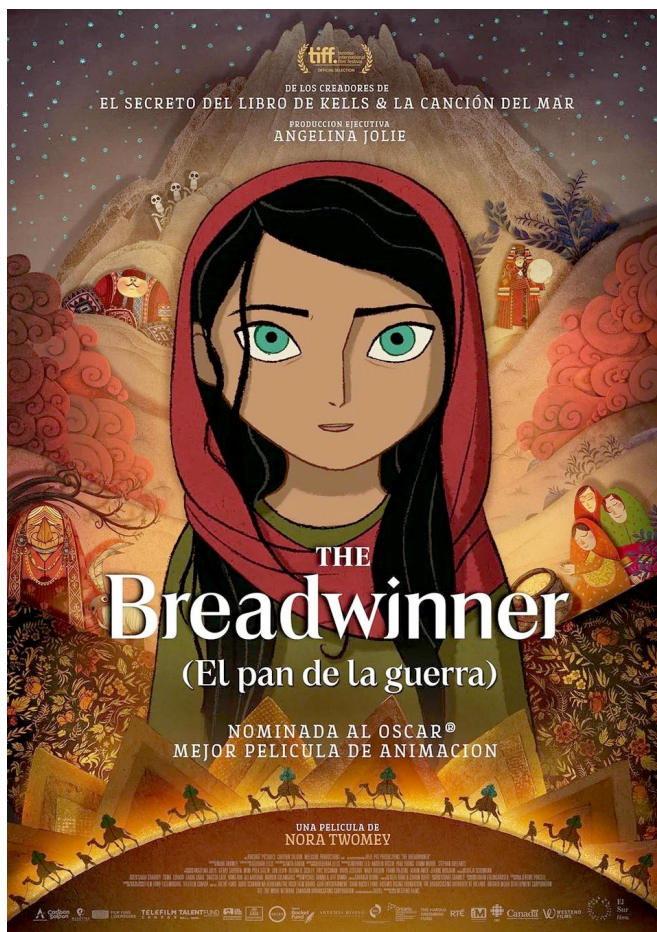
***The Breadwinner* (El pan de la guerra)** de la directora irlandesa Nora Twomey

Alguns teniu la sort de poder accedir a les sales de cinema, però els que encara no hem pogut anar ens hem de buscar la vida a internet, i sobrevivim amb pantalla petita. Hem trobat aquesta pel·lícula d'animació, una de les moltes que encara teníem pendents: va ser estrenada el 2017, però va tardar dos anys a arribar a ca nostra, així que la premsa en parlava fa un any. Nosaltres en parlarem ara.

The Breadwinner, que significa la sustentadora, la persona que sosté la família, o literalment la que aconsegueix el menjar, explica la història de Parvana, una nena que viu a Kabul sota el règim dels talibans. Com explicar la vida de les dones a l'Afganistan? La tasca és tan dura que explica l'opció dels dibuixos animats, perquè permeten un distanciament que seria impossible o difícil amb actrius reals.

Per apropar-nos un poc a la crua realitat afgana tenim les cròniques del diari Ara de la periodista Mònica Bernabé que hi ha viscut vuit anys: "(...) a l'Afganistan el nom de la mare no apareixia a les partides de naixement, només el del pare; tampoc s'inclou el de la núvia en les invitacions de noces, i el nom de la dona ni tan sols es posa a la seva tomba quan es mor. #OnÉsElMeuNom és el hashtag d'una campanya a les xarxes socials impulsada el 2017 per un grup d'activistes afganeses, Dokhtaran-e Rabia [Filles de Rabia], amb l'objectiu de reivindicar la identitat de les dones a l'Afganistan. Dos anys després, el nom de les dones continua sense aparèixer enlloc (...)"

En el seu moment vam recomanar el còmic i el film de *Persèpolis* (any 2007), que explicava l'Iran amb dibuixos en blanc i negre, ara els dibuixos de *The Breadwinner* són en color i surten de l'estudi irlandès Cartoon Saloon, que es va donar a conèixer fent pel·lícules a partir de temàtiques tradicionals d'Irlanda però jugant amb elements per revolucionar-les: *El secret de Kells* (2009) i *La cançó del mar* (2014) van donar la volta al món recollint premis. La directora Nora Twomey forma part d'aquesta factoria.

La protagonista, Parvana, viu amb la seva família a Kabul, i quan tanquen el seu pare a la presó les dones de casa seva ho tenen difícil per a sobreviure perquè la llei no els permet de treballar, ni sortir de casa sense un home. Tallar-se els cabells i fer-se passar per un noi serà l'única via per tirar endavant enmig de la guerra de Kabul. Però la directora no només ens parla de la manca de drets de les dones: el sentiment quotidià que retrata és la por, la de tots, i per a enfrontar-la fa que Parvana ens expliqui un conte tradicional que se superposa a la narració de base, d'aquesta manera s'ajuda a ella mateixa a enfrontar la realitat i ajuda els altres a superar la seva por.

El film comença amb l'afirmació "Quan era jove hi havia pau, els nois anaven a l'escola i les dones a la Universitat", i ens mostra que tot això es va perdre. És un film trist, com el món que explica. Però resulta que la tristesa es pot dibuixar de manera poètica.

Pla de rescat per als i les treballadores. No a la repressió: no a l'Estat d'Alarma

En plena segona onada de la pandèmia es reproduïx la mateixa resposta del Govern central i autonòmics que a la primera. Sense enfortir els serveis sanitaris públics, sense fer públiques les residències i dotar-les de personal sanitari, sense assegurar les ràtios de menys de 20 a les aules dels centres d'estudi, sense reforçar el transport públic per evitar aglomeracions, sense enfortir les inspeccions de treball per exigir el compliment a les fàbriques de totes les mesures anti-Covid... recorren a imposar el confinament des de l'Estat d'Alarma i els tocs de queda.

Militaritzant un altre cop la crisi sanitària, els Governos pretenen desviar l'atenció. Volen posar el focus criminalitzant al jovent, en les famílies si es troben, en un veí que no porta mascareta... Ens demanen que uns veïns delatem a d'altres, tot estroncant les xarxes de suport i solidaritat que tornaran a ser decisives per minimitzar les conseqüències. Els responsables són els governs central i autonòmic al servei de les grans empreses i no de la gent treballadora. Que a la tardor vindria un fort rebrot de la pandèmia, estava assegurat pels epidemiòlegs, i no s'han posat els recursos públics per a prevenir-ho, ni per reaccionar davant els primers cassos, amb proves massives i reforços als CAPS pel seguiment, per tal d'aïllar-los. No hi ha excusa.

Els diners hi eren i s'han gastat fortunes per blindar la banca i les grans empreses, per pagar la nòmina dels i de les treballadores a empreses que tenien guanys i que -a sobre- tenen les seus en paradisos fiscals. Tampoc s'aturen els tancaments d'empreses ni els acomiadaments. Els pocs recursos destinats als i a les treballadores que estan en situacions extremes, no arriben per manca de contractacions de funcionaris als serveis que les han de tramitar. No arriben les ajudes al petit comerç i autònoms, mentre es dona barra lliure a Amazon que veu doblar els seus beneficis. No s'aturen els desnonaments. Les cues pel repartiment de menjar es multipliquen. El resultat és palpable: sever empobriment per a la gent treballadora i escandalós enriquiment, de més del 16%, de les grans fortunes, només durant el primer Estat d'Alarma.

Els governs aprofiten la pandèmia per endurir la repressió. L'Estat no ha donat treva a la persecució de la dissidència i amb una aplicació massiva de la Llei Mordassa s'ha castigat essencialment a les classes populars, pressionant sobre els i les treballadores, els autònoms i a qui -des de l'economia informal- no té recursos per sobreviure.

La ràbia i la reacció contra els governs està del tot justificada. No volem morir de coronavirus, però tampoc podem restar impassibles davant la fam i la misèria creixent. I ja hem vist, com l'extrema dreta treu al nas intentant connectar

amb la desesperació per fer el seu discurs, no només contra el Govern per ser «social-comunista» i pactar amb els separatistes, sinó a més, d'odi contra els i les immigrants. L'esquerra alternativa, que no està al Govern, té la responsabilitat d'encapçalar el just rebuig popular, amb la mobilització, per un pla de rescat per als i les treballadores i rebutjant la repressió. Per això va ser greu que davant la tramitació de l'Estat d'Alarma per sis mesos, només Vox es quedés en el NO, i que tota la resta de grups, per activa amb el si o per passiva amb l'abstenció, donessin suport a l'escalada repressiva. També la CUP-PR.

I, amb aquesta remor, es tramiten els Pressupostos Generals de l'Estat, els «*més socials de la història*». Uns pressupostos «*expansius*», però no perquè els qui més tenen més paguin -només seran 6.000M, sobradament compensats amb els ERTO's massius i indiscriminats i les reduccions de cotitzacions- ni perquè es deixi de pagar la primera partida de la despesa, el deute públic (31.600M!!), sinó comptant amb els 27.000M que no es tenen però que «*enviarà*» la UE... si complim les seves condicions. Entre elles, la reforma de pensions que ja entren als PGE amb un fons públic per als plans privats d'empresa que Escrivá vol obligatoris, seguint el model britànic. A més, es destina més del 40% de les inversions reals a despesa militar, es segueixen reforçant les clavegueres de l'estat, i s'augmenta la despesa de la Casa Real.. I com es parteix de préstecs, ajudes condicionades i hipòtesis optimistes de creixement, l'expansió comportarà un enorme endeutament públic, que també voldran que paguem nosaltres.

Compartim l'esmena a la totalitat de la CUP-PR als PGE perquè no fer-ho és donar per bons sostre d'ingressos i de despesa. Però el Govern ja ha passat les esmenes a la totalitat. Al bloc de la investidura de Sánchez, s'hi afegeix Ciutadans, que es predisposa per ser un eventual canvi de cavall per a Sánchez. És escandalós el vot d'ERC -com Bildu- donant-los suport, perquè a més dels temes econòmics i socials que comporten, està el fet que el Govern manté tota la política repressiva contra l'independentisme, inclosa la retirada del tercer grau als dirigents d'ERC empresonats.

Cal exigir responsabilitats de la dramàtica situació en la qual ens han enfonsat a la classe obrera i sectors populars. Organitzar la resposta i la lluita al carrer, són tasques urgents, i per les quals, des de Lluita Internacionalista hem cercat una resposta el més àmplia i unida possible des de l'esquerra política i sindical: no a la creixent repressió, no a l'Estat d'Alarma. Per un pla de rescat per als i les treballadores pagat amb un increment d'impostos a les grans empreses i el no pagament del deute.

11/11/2020

Lluita Internacionalista 169, novembre 2020

LI

Comunicat de premsa

Davant el debat a la CUP per les properes eleccions

Lluita Internacionalista forma part, des de 2012, de coalicions electorals amb la CUP, primer com a CUP-Alternativa d'Esquerres i després a CUP-Crida Constituent. També a nivell estatal, a la CUP-Per la Ruptura.
Davant les properes eleccions estem també discutint amb la CUP per a veure si tenim coincidència en els dos eixos que ens han portat fins aquí: la ruptura amb l'Estat de la Monarquia en defensa de l'autodeterminació, i la ruptura amb el capitalisme per respondre a les necessitats socials.

Al nostre entendre, els documents presentats per al debat intern no recullen aquesta doble ruptura, sinó que plantegen un pas enrere en els dos àmbits. L'orientació per al problema nacional es resumeix en repetir un altre referèndum i obrir la porta a entrar al govern; mentre en el terreny social es planteja entre d'altres, «*repen-sar el capitalisme*». No compartim cap d'aquestes coses i així ho hem expressat en els organismes en què participem.

El referèndum que es pugui plantejar no podrà ser sinó unilateral i aquest ja es va fer l'1 d'Octubre: difícilment aquesta gesta es pot tornar a repetir. L'Estat deixa clar, amb el «govern més progressista», que es monàrquic i que no reconeix el dret d'autodeterminació, i per tant, la mesa de diàleg d'ERC no en sortirà cap referèndum pactat sinó només desànim i desmobilització. El referèndum es va fer la l'1-O i la República

catalana va ser proclamada. El que falta és implementar-la: això ho pot fer una majoria parlamentària, i no cal cap més referèndum. Però l'element determinant no és si guanyen els «independentistes» al Parlament –que és important-, sinó si hi ha la força al carrer per fer-los votar, enfrontar l'estat i tirar endavant. El 15 de febrer, encara que s'aconsegueixi el mantra del 50% de vots per la independència que proclamen ERC, JxCat i PdeCat, no canviarà res per art de màgia, si no hi ha la força del carrer.

Aconseguir-la ha de ser l'objectiu del proper període, per a la qual cosa cal que la CUP-CC estigui inserida en les lluites i les impulsis.

Per tenir aquesta força, cal «ampliar la base», que diu ERC. Però això només es farà responnent a les necessitats de les treballadores i sectors populars, que la crisi de la covid-19, sobrevinguda a la crisi econòmica preexistent, es troben en una situació dramàtica. Això no es pot fer de la ma d'un govern de JxCat o PdeCat/ERC que paga fortunes a la sanitat privada en plena pandèmia, que privatitza –amb el vot en contra del

Parlament- els rastrejadors, o intenta aprofundir la privatització dels serveis públics amb la fallida Llei Aragonès. No es pot fer amb qui, juntament amb els Comuns, aprova pressupostos en ple confinament que neguen la recuperació de les retallades d'ensenyament i sanitat i fins i tot el 5% dels sous dels sanitaris! No es pot ser còmplice del govern de la Generalitat que permet el tancament de Nissan i l'acomiadament de milers de treballadores i treballadors de les subcontractes, que permet la desertització industrial al Penedès, sense ni tan sols interposar multes o expropiacions sense indemnització ni recuperar les subvencions milionàries de diner públic que es van embutxacar. El capitalisme que ens ha portat fins aquesta situació, no es pot «re-pensar». Cal posar en el centre la defensa de les mesures de xoc necessàries per atendre les necessitats socials, deixant de pagar el deute i apujant impostos, coses que no es poden fer des d'un govern de la ma de JxCat, PdeCat i ERC.

Per tot plegat, des de Lluita Internacionalista, hem proposat els 12 punts que adjuntem –repetint el mètode de les coalicions anteriors- com a base per debatre i tornar a trobar-nos en els punts de ruptura que ens han unit tots aquests anys. Creiem que és imprescindible que la CUP-CC sigui l'embrió de l'alternativa que cal per a les treballadores i sectors populars de Catalunya.

18/10/2020

Proposta per a un acord electoral reivindicant la doble ruptura.

1. Ruptura amb el marc jurídic i polític estatal representat per la monarquia borbònica i la Constitució espanyola de 1978 que permetin fer efectiva la República catalana. La implementació efectiva de la república no vindrà d'unes negociacions impossibles amb l'estat per tal que reconegui el dret d'autodeterminació, sinó mitjançant la construcció de les majories obreres i populars i la seva mobilització sostinguda contra l'estat. (...) Reconeixement del dret a l'autodeterminació dels Països Catalans.

2. Contra la repressió. Amnistia per a les prop de 3.000 lluitadores represaliades. Per la derogació de la Llei Mordassa i la dissolució de l'Audiència Nacional i la Guàrdia Civil. Dissolució de la BRIMO. Retirada de tots els càrrecs posats per la Generalitat contra lluitadors/es.

3. Posant la vida al centre, revertir les retallades i privatitzacions. Recuperació de la gestió directa i pública dels serveis públics (...) tots els centres del SISCAT (Sistema Sanitari Integral d'Utilització Pública de Catalunya) (...) Supressió de concerts educatius. Per una educació pública, gratuïta i de qualitat, (...) Gestió pública directa de l'atenció social, (...) Titularitat i gestió pública de les residències d'avis.

4. En favor de les classes populars, contra les desigualtats, un pla de xoc davant l'actual situació d'emergència que inclogui mesures per aturar els desnonaments, i els talls de subministrament. (...) Nacionalització/ municipalització amb control públic i democràtic dels sectors estratègics, com aigua, transports, comunicacions i les fonts d'energia, amb les transformacions que

calguin per anar cap a una societat ecològica.

5. Ens oposem a la destrucció del nostre teixit productiu, que ens aboca a la dependència i a la precarització dels i de les treballadores. **Prohibició d'acomiadaments,** arribant a la nacionalització sota control obrer (...) **Redistribució de la jornada laboral sense baixada salarial per acabar amb l'atur. Contra qualsevol discriminació salarial. En defensa de salaris i pensions (...)**

6. Per la sobirania econòmica. No al pagament del deute: primer les persones que els bancs. Calen diners pel pla de xoc per atendre les necessitats dels sectors populars i a invertir en sanitat, educació, serveis socials i generar llocs de treball públics i dignes, per treballadors i treballadores sense diferència de gènere, edat, ni lloc d'origen. Mentre duri la pandèmia i calguin confinaments: renda bàsica de quarantena que garanteixi el sou durant el confinament, inclosos aquelles treballadores de feines no regulades. Contra la corrupció i el frau fiscal (...)

7. Ple drets polítics, econòmics, socials i de gènere de les persones immigrants en peu d'igualtat amb la resta de la població, amb el conseqüent impuls de la derogació de la llei d'estrangeria. Tancament dels CIES. **Regularització ja!**

8. Construir una societat no patriarcal, sense desigualtats entre homes i dones, ni discriminacions per motius d'opció sexual, identitat o expressió de gènere. Garantir el **dret a l'avortament lliure i gratuït (...)** aturar les violències **contra les dones (...)** serveis públics de qualitat i aplicació en tots els àmbits de polítiques

feministes i d'alliberament lèsbic, gai, bisexual, intersexual i transsexual. Ni precarietat ni feminicidis.

9. «Salvem el planeta, esclafem el capitalisme», perquè un porta a l'altre també a casa nostra. Sobirania alimentària, banc públic de llavors i terres, control de preus. (...)

10. El trencament amb el regim hereu del franquisme no l'aconsegurem sols, sinó que cal treballar per **un front de treballadores i pobles** a nivell estatal que l'enfronti, des de la defensa del dret a l'autodeterminació i un acord de mesures anticapitalistes (doble ruptura). És l'única base possible de relacions solidàries entre pobles lliures i iguals.

11. (...) per una Europa solidària de treballadores i de pobles lliures, que superi les estructures de dominació política, econòmica i militar actual de la UE, el BCE/FMI/BM i l'OTAN (...)

12. La candidatura no s'endeutarà amb cap entitat financera i exercirà una transparència màxima en relació als seus comptes. (...)

13/10/2020

LI

Tancament de Bergé

Entrevistem a Xavier García Pueyo, membre de l'Assemblea de treballadors de Bergé Logística.

LI.- Vosaltres sou part d'una empresa subcontractada per Saint Gobain. Des de quan? Quants treballadors sou d'aquesta subcontracta?

Xavier García.- Som 43 treballadors (5 eren d'ETT i ja estan despatxats). Venim desenvolupant la nostra activitat des de la dècada dels 90 amb varies

empreses. La primera va ser Suagiten que va durar des de l'inici fins el 2011. Ens va subrogar OM Manutenció que va durar uns 6 mesos i va entrar en concurs de creditors (el conseller delegat, Jaume Albareda, va sortir als papers de Panamà). A finals del 2011, i en un concurs bastant obscur, va guanyar CTC i fins el 2015 quan, Bergé logística, va subrogar la part de la plantilla que treballàvem a Sekurit.

LI.- Com us ha afectat el conflicte a Saint Gobain?

XG.- Negativament. Després de formar part de manera activa del seu conflicte, ara som danys col·laterals, acomiadats de mala manera, per poder recol·locar als treballadors que vàrem defensar.

LI.- Quina posició han adoptat els sindicats respecte al conflicte?

XG.- Quan parlem de Sindicats en concepte d'organització hem de dir que ens sentim molt recolzats per CGT i Intersindical. Ens estan aportant tota l'ajuda necessària, al igual que la CUP. Quan parlem en concepte de seccions sindicals, com són CGT, UGT i CCOO de Saint Gobain, no tenim cap tipus de recolzament.

LI.- Treballadors de subcontractes ¿treballadors de primera o invisibles?

XG.- Les subcontractes som invisibles completament. Nosaltres ho vam ser molts anys amb condicions i salaris molt precaris. Després de 9 anys lluitant per millorar les condicions de treball i aconseguir un salari digne, vam deixar de ser invisibles per a ser molestos.

Les subcontractes es van crear per precaritzar a la classe treballadora i per enriquir a 2 empresaris. Quan ens organitzem i lluitem som molestos. (...)

LI.- Quina perspectiva veieu en un horitzó proper?

XG.- Tornar a la dècada dels 60, al temps del «vente pa Alemania Pepe». La perspectiva d'un Penedès desert de llocs de feina (almenys no híper-precària, a on els treballadors i treballadores han de perdre la dignitat en favor de la producció i la competitivitat), havent de deixar aquestes comarques on hi tenim la vida i havent de migrar per a guanyar-nos el pa (mentre no el conquerim) com feien els nostres avis.

Josep A. Barberà
(Extractes. Completa a <https://luchainternacionalista.org/>)

Sanitat, públi

A l'hospital oncològic Duran i Reynals, aquest mes d'Octubre la Direcció ha advertit a les treballadores, via correu intern, amb sancionar conductes de risc com les de no respectar l'aforament màxim a ascensors o altres espais comuns (només hi ha dos ascensors per a l'ús del personal a l'edifici principal de l'hospital).

Mentrestant, i des de l'inici de la pandèmia, es neguen PCR's a companyes que han estat en contacte amb pacients que, després del contacte, s'ha sabut que eren positius de Covid-19, al·legant que el contacte no va ser perllongat i que la professional portava la doble mascareta posada (mascareta quirúrgica més EFP2) així com que no presentava símptomes. Doble contradicció; com si no s'explica que l'equip de protecció individual amb que es tracta un pacient positiu consti de molts més elements de protecció que la doble mascareta? Sabem també que el contagi pot donar-se sense la presentació de símptomes.

El nostre sistema sanitari reproduceix l'estratègia de responsabilitzar conductes individuals, encara que siguin minoritàries, enlloc d'invertir en mesures preventives. De la mateixa manera que fan els Governos català i espanyol decretant l'Estat d'Alarma, confinant perimetralment els caps de setmana i imposant el toc de queda, però sense invertir en mesures sanitàries a llocs de treball, transport públic, escoles o al propi sistema sanitari.

En aquests moments hi ha professionals sanitàries en aïllament, situació per la qual des de Recursos Humans es demana de tant en tant al personal sanitari que doblin torns, això implica treballar quinze hores seguides, amb dos descansos de vint minuts -que no s'acostumen a esgotar- i uns minuts per a dinar, que amb prou feines es poden treure, deguda la carrega assistencial que acostuma a haver al nostre sistema públic. Treballar en aquestes condicions no és adequat ni per a les

ca!

professionals ni per als pacients. Aquest és un exemple de la situació que es dona en alguns dels hospitals públics del nostre país, que recorden els inicis de la primera onada del coronavirus, amb la diferència que moltes sanitàries llavors estaven de baixa per haver-se contagiat i ara comencen a haver companyes aïllades perquè tenen fills que pertanyen a grups escolars que han estat confinats. I aquest es només un exemple de que la manca de recursos preventius a un sector públic (com les escoles) repercuteix en un altre (el sector sanitari). I encara no ha arribat el punt més alt d'aquesta segona onada de la pandèmia, que probablement coincidirà amb l'epidèmia de la grip. Un nou col·lapse dels centres sanitaris és més que probable.

Tot i la recent victòria del col·lectiu de MIRs, que reconeixem i esperem que des de l'ICS i la patronal compleixin els acords a que van arribar després de cinc setmanes de vagues, des de Lluita Internacionalista defensem que, tot i el toc de queda, les restriccions i amenaces, la lluita per la defensa del sector públic (Serveis Socials, Sanitat i Educació) té un llarg camí per davant i ha de continuar organitzant-se, preparant el camí cap a una pròxima vaga general per aconseguir que es blindin els drets de la classe treballadora.

*Felip Martínez
Trabajador del
Oncológico*

Ajuntament de Barcelona

Colau ens ven a empreses defraudadores

Al març, amb la COVID-19, vam ser testimonis del col·lapse de la sanitat pública, de les residències, dels centres i serveis d'atenció social, la manca de personal, de material de protecció sanitària, de llits als hospitals, imposició d'unes ràtios a tots els serveis veritablement inhumanes... En definitiva, paguem les conseqüències de la privatització dels serveis bàsics en benefici del capital. La solució havia de passar per polítiques realment progressistes (aparentment tenim un dels governs més progressistes dels anys de democràcia a l'Estat Espanyol: PSOE-UP). Era i és necessari recuperar allò que mai va haver de privatitzar-se. La solució passa, per la nacionalització de la sanitat i la municipalització dels serveis socials, actualment externalitzats, és a dir, privatitzats.

Concretament, alguns sectors d'atenció a les persones, que ja abans de la pandèmia vam denunciar repetidament per les nefastes condicions professionals i laborals de les i els professionals que han d'atendre a la població més vulnerable de les nostres ciutats i en concret de Barcelona, com ara el Servei d'Ajuda a Domicili-SAD, els diferents serveis d'atenció als sense sostre, en assentaments, ... (SIS, SISFAM, ..), el SAIER (servei d'atenció a les persones migrants), el CUESB (centre d'urgències i emergències), els Albergos municipals per a les sense sostre..., tots ells Serveis Públics de responsabilitat Municipal externalitzats a mans de suposades empreses sense afany de lucre els uns, altres no i els més grans, com el SAD, en algunes zones amb empreses com la de Florentino Pérez -ACCENT SOCIAL- o falses cooperatives -SUARA-.

Sectors d'intervenció social als quals se'ls apliquen convenis laborals de mínims unes vegades i moltes altres sense ni tan sols respectar-los, com tampoc les mesures de seguretat laboral. La Pandèmia va mostrar sense embuts la fragilitat i invisibilitat d'un sector de professionals i de població, els més vulnerables, als quals Buñuel fa algun temps va reflectir i va nomenar «els oblidats». L'estat d'alarma i el confinament han demostrat encara més que són Serveis Essencials, responsabilitat directa de les administracions públiques, sense intermediaris, abans, durant i després de la pandèmia.

Les polítiques de contractació de serveis dels diferents governs municipals socialistes de l'Ajuntament de Barcelona i el de CiU durant 4 anys, ha consistit en la privatització sistemàtica dels serveis municipals. Treballadors de les empreses externalitzades, els seus sindicats, o els mateixos representants sindicals, han

SINDICAL

denunciat sistemàticament la situació de precarietat dels serveis prestats, així com la laboral dels i de les treballadores i de les seves condicions professionals en serveis d'atenció essencials, com ara els serveis socials i han reivindicat condicions laborals i professionals dignes, igualtat de drets en els serveis municipals i municipalització dels serveis.

Les il·lusions d'alguns amb l'arribada d'Ada Colau, lluitadora pel dret a l'habitatge contra els desnonaments, no han donat els fruits esperats. Va necessitar d'acords polítics per acceptar alguna municipalització, i protestes de les treballadores davant de la seva porta, per aconseguir el reconeixement i l'assimilació d'alguns serveis com a municipals: un nombre mínim per a la realitat privatitzada del consistori.

Tot i el desastre de la gestió de les empreses privades durant aquesta pandèmia, el govern municipal **d'Ada Colau continua adjudicant, serveis socials essencials com el SAD a Servisar, filial de el grup Domus Vi, que té com a principal accionista al fons d'inversió Intermediate Capital Group, la matriu del qual es troba a l'illa de Jersey -Canal de la Mànega-, un paradís fiscal, segons l'agència tributària i va denunciar ERC. El contracte de Servisar és de 96,3M per 2 anys.** Aquesta adjudicació mostra les polítiques per continuar facilitant els beneficis al capital, ja sigui els Florentinos Pérez o, un pas més, els dels defraudadors en llistes de l'agència tributària.

Al costat de treballadors, sindicats i entitats socials, exigim la municipalització del Servei d'Ajuda a Domicili-SAD.

Municipalització dels serveis d'atenció social externalitzats.

Prou de beneficis al capital a costa dels i de les treballadores i de la població més vulnerable: «els oblidats».

Margarita Olalla

Desnonaments i dret a l'habitatge

«És quantitativament molt més probable que te desallotgin de casa teva que no que te la okupin»

En els deu dies següents a l'aixecament de la suspensió de desnonaments establerta a causa de la pandèmia de la Covid-19 s'han presenciat -només a la ciutat de Barcelona- més de 200 desallotjaments. Aquest continu atac als drets fonamentals, així com les elevades xifres de desocupació i acomiadaments, i l'extrema precarietat de les treballadores de sectors essencials, demostra que la crisi econòmica, aprofundida a causa de la pandèmia, recau de nou en la classe treballadora.

supòsits), es recalcula el preu del lloguer en base a un índex de referència regit pel preu mitjà de mercat de cada zona.

El fet que s'hagi aprovat aquesta llei és, sens dubte, una victòria de l'organització popular. Tot i així, no podem deixar d'assenyalar que aquesta és una llei de mínims, que pot pal·liar la situació en casos particulars però que de cap manera servirà per garantir el dret a habitatge de tota la classe treballadora.

Des de fa anys venim patint un augment exponencial del preu dels lloguers a Catalunya, el que fa cada vegada més complicat l'accés a l'habitatge a les classes populars. Davant d'aquesta situació, el Sindicat de Llogateres va portar recentment una proposta de Llei a Parlament de Catalunya («Llei de Mesures urgents en Matèria de contenció de Rendes a els Contractes d'Arrendament d'habitatge»), amb l'objectiu de frenar o fins i tot revertir aquestes pujades de lloguer per mitjà d'una regulació relativa del mercat d'habitatge. A grans trets la llei determina per municipis si una zona és «d'habitatge tens» o no, i si ho és (i a més l'habitatge compleix una llarga sèrie de

Partits com ERC o JxCat, responen als interessos de la classe a la qual representen, segueixen la lògica neoliberal i entenen la ciutat i l'habitatge com a mercaderies en si, deixant-les subjectes a les dinàmiques de mercat global i governant de tal manera que es faciliti l'extracció de plusvàlues de les mateixes. Entendre el sòl urbà i l'habitatge com a béns i no com un dret és obrir la porta a l'especulació.

Des de les institucions es juga a aprovar lleis com la comentada prèviament al mateix temps que es protegeixen fons d'inversió de gran capital en habitatge (fons voltor com Blackstone) i es duen a terme projectes planificats de

gentrificació, com els de Sants o La Sagrera. Diàriament veiem com anteposen el «dret» d'un gran tenedor a treure benefici de les seves propietats abans que el dret de les persones a dormir sota un sostre. Prioritzen el turisme (amb els seus pisos turístics, creuers i negocis enfocats a turistes) abans que un teixit productiu sostenible, ecològic i orientat a resoldre les necessitats reals de les que habitem l'espai. Diàriament gentrifiquen els nostres barris i ciutats, expulsant a les nostres veïnes de les seves cases i trenquen tot el teixit associatiu desenvolupat durant anys, amb la conseqüent pèrdua de les xarxes de suport de gent gran, dones i nens.

Com ja vam veure en 2007, després de l'explosió de la bombolla immobiliària, les veïnes s'organitzen en sindicats d'habitatge per fer front a una situació generalitzada de precarietat i incertesa

habitacional. Davant d'aquesta organització popular la resposta institucional no és altra que la repressió en benefici dels grans especuladors. Paral·lelament els mass media s'alineen als interessos d'empreses privades (com Securitas Direct), duent a terme campanyes de criminalització de l'okupació per posar a l'opinió pública en contra de la resistència veïnal als desnonaments. Per la seva banda, els especuladors contracten empreses anti-okupes (com Desokupa, amb forts llaços amb moviments de caràcter feixista) per coaccionar, amenaçar i expulsar violentament a les famílies de les seves cases de manera extrajudicial.

Davant la manca de perspectives i la hipocresia dels governs reivindicuem la unitat de totes les lluites; perquè defensar el dret a habitatge és també lluitar contra la precarietat laboral i contra els acomiadaments; és

defensar les pensions i lluitar per serveis 100% públics, gratuïts, universals i de qualitat. Per això fem una crida a l'organització del conjunt de tota la classe treballadora, **que aquesta crisi la paguin els capitalistes!**

**No més desnonaments!
Prou de repressió contra
l'organització popular!**

**Expropiació sense
compensació econòmica de
grans tenedors, fons voltor i
bancs.**

**Augment dels parcs
d'habitatge sota gestió 100%
pública.**

**Que un lloguer no suposi
més de l'20% del salari,
l'habitatge és un dret, no un
privilegi!**

*Anna Lletjós
Marc Palomer
Cristina Darriba*

Recuperem la Buenos Aires!

El passat dimecres 28 d'octubre una vintena de furgons de la BRIMO (Mossos d'Esquadra) desallotjaven violentament la Casa Buenos Aires, un espai social autogestionat -que ha construït la comunitat veïnal a Vallvidrera- iniciat a la primavera del 2019. El cas de la Buenos Aires és un clar exemple de complicitat entre les institucions públiques amb els fons voltors i l'església: el govern municipal de la Colau s'havia compromès a la protecció de l'edifici, suspensió de llicències urbanístiques, expropiació de la finca i retirada del procés judicial, però mai va exercir cap d'aquestes mesures.

La resposta popular enfront la repressió i vulneració dels drets de les que viuen i donen vida a aquest espai va ser desbordant, no únicament per part de les veïnes i sindicats d'habitatge, sinó també per moltes altres organitzacions i moviments socials de la ciutat, que vam donar suport tant al moment del desallotjament com a la manifestació convocada aquella mateixa tarda, sota la consigna de «Recuperem la Buenos Aires».

El cas de la Buenos Aires va condensar la ràbia i el descontentament social, i es va convertir en símbol de denúncia enfront tots els desnonaments (aproximadament uns 800 a la ciutat en poc més d'un mes). Aquest fet es va materialitzar, aquell mateix dissabte, en una multitudinària manifestació pels carrers de Barcelona. L'«Efecte Buenos Aires» no acaba aquí, ens plantarem davant de cada desnonament, contra la seva repressió i les seves mentides. No permetrem que facin fora a cap veïna del barri. Ens hi trobaran de cara.

Cristina Darriba

No al nou Pacte de Toledo

A finals del passat mes d'octubre, el Pacte de Toledo va presentar un nou Informe¹ amb les seves recomanacions sobre el sistema de pensions amb el qual es pretén avançar en la seva reforma mentre fa la impressió que dóna resposta a les exigències i preocupacions del moviment pensionista.

Les mobilitzacions del moviment pensionista

El moviment pensionista ha dut a terme massives mobilitzacions, però sobretot, han estat les concentracions setmanals que es realitzen habitualment els dilluns des de fa més de tres anys, les que han mostrat el seu esperit de lluita. «Els Dilluns al Sol» es realitzen en desenes i desenes de ciutats i pobles arreu de l'Estat Espanyol per reclamar millors pensions, defensar el sistema públic de pensions i manifestar el seu rebuig al Pacte de Toledo.

Aquestes mobilitzacions no han estat inútils. Han aconseguit revertir l'augment de només el 0,25% de les pensions en lloc de l'IPC, i suspendre l'aplicació del Factor de sostenibilitat i de la motxilla austríaca. Una altra lluita va ser la denúncia dels plans de pensions personals que, tots els anys en els mesos de novembre i desembre, publiciten les entitats financeres.

És en aquest moviment en qui pensaven els redactors de les recomanacions de la Comissió del Pacte de Toledo. Han trigat 10 anys a tornar a redactar-ne unes noves i només hi ha una explicació: tenien davant l'oposició del moviment pensionista.

Les recomanacions del Pacte de Toledo

Per a desactivar aquesta oposició, el govern del PSOE-UP ha volgut ressaltar diverses recomanacions que donarien resposta, al seu parer, a les principals reivindicacions:

1. L'auditoria independent dels comptes de la Seguretat Social

El Pacte de Toledo recomana realitzar «un estudi que reflecteixi en quina mesura les cotitzacions van assumir durant anys el pes del finançament d'altres polítiques de l'Estat». Sembla que han pres nota de la campanya de la COESPE exigint una auditoria independent.

El problema és que ens han enganyat durant anys. La Seguretat Social no té un dèficit de 17.000 M€ sinó un superàvit de 6.000 M€. Segons Jordi Salvador, diputat

d'ERC, en la seva intervenció en el Ple de la Comissió del Pacte de Toledo² les despeses impròpies que la Seguretat Social assumia anualment era de 23.000 M€.

Això no és nou. En 2016, Fernández Toxo, secretari general de CCOO afirmava que el Fons de Reserva de la Seguretat Social hauria de tenir al voltant de 520.000 M€

2. L'augment anual de les pensions segons el cost de la vida

En l'actualitat, la primera mesura ha estat incorporar en els Pressupostos Generals de l'Estat (PGE) l'increment del 0,9% de les pensions però els pensionistes volem que l'augment anual s'adeqüi a la cistella de la compra dels pensionistes i que es consolidi legalment. A més, El Pacte de Toledo s'oblida que els pensionistes volem, com a mínim, recuperar el poder adquisitiu perdut des del govern de Rajoy.

3. La disminució progressiva de l'import de les futures pensions

El Pacte de Toledo manté el mínim de 15 anys per a tenir dret a una pensió contributiva i 25 anys per a calcular-la, això sí, podent triar els millors de la vida laboral. Però continua mantenint la jubilació als 67 anys i recomana estímuls econòmics per a qui vulgui continuar la seva activitat laboral. Tot això, emmarcat en un mercat laboral precaritzat, amb ocupacions de baixa qualificació i llargs períodes d'atur que provocaran que les futures pensions siguin més baixes que les actuals.

4. La continuïtat de la bretxa de gènere

El Pacte de Toledo es preocupa de la bretxa de gènere en matèria de pensions però no proposa mesures concretes per a combatre-la. El que fa és remetre al fet que es solucioni primer la bretxa de gènere en el mercat de treball i en l'augment de la igualtat en la conciliació familiar. Tota la resta són bones paraules, excepte per a les treballadores de la llar a les quals no cita per a res. Unes treballadores que, encara que estiguin cotitzant (que no són la majoria) segueixen sense tenir dret a una pensió

contributiva. Igual que no es fan passos per solucionar la bretxa de gènere, ni per al treball feminitzat de la llar o de les persones cuidadores, tampoc s'avança en el cas de les vídues.

5. Els plans privats de pensions

Els plans de pensions d'empresa, que són un dels pilars del sistema de pensions ideat pel FMI, Banc Mundial, OCDE i UE, són sistemes de capitalització i, teòricament, complementaris als públics, que estan basats en el sistema de repartiment. Ara bé, com es cita en un informe « *En general, es suggereix que el sistema de repartiment ha de jugar un paper més reduït que el que té actualment en la majoria de països de la UE* »³. És a dir, que la seva implantació va lligada a un progressiu afebliment de les pensions públiques.

6. El paper de la patronal en la gestió de la Seguretat Social

Les Mútues patronals ja participen dels fons públics de la Seguretat Social amb la gestió de les prestacions per accidents de treball i baixes mèdiques. Són jutge i part que pressionen als metges de capçalera per a avançar altes mèdiques. Ho saben molts treballadors que han patit aquests atropellaments. La presència de la patronal en la gestió de les baixes mèdiques suposa una privatització dels serveis públics de salut i de pensions que molt sovint passa desapercebut.

Conclusions

L'Informe del Pacte de Toledo no pretén respondre a les reivindicacions més sentides del moviment pensionista. No obstant això, el govern PSOE-UP ja ha obtingut el primer triomf: ERC i EH Bildu han decidit abstenir-se en la votació. Per al Govern és el primer pas en el camí de l'abstenció en l'admissió a tràmit dels Pressupostos Generals de l'Estat del 2021 per a després abstenir-se en el moment de la seva aprovació

final, objectiu fonamental d'aquesta legislatura. Però aquests partits també han presentat una bateria d'esmenes a les recomanacions que presumiblement generin una crisi de la 'unitat' que pretén el Govern. Els i les pensionistes hauran d'aprofitar el debat parlamentari i la seva preparació per plantejar, amb la mobilització, les seves plataformes.

A q u e s t s pressupostos són molt importants per dos motius: primer perquè moltes de les recomanacions del Pacte de Toledo s'han d'incorporar a ells i es començaran a aplicar l'any vinent i segon perquè es basen econòmicament en les «ajudes» condicionades de la Unió Europea i, tant el PSOE com el PP, hauran de defensar els seus compromisos amb Brussel·les i les Reformes del 2011 i 2013. D'aquí que aquest Pacte de Toledo bàsicament ha estat una continuïtat de les reformes amb algun ajust.

El moviment pensionista i la COESPE tornaran a patir de nou pressions per acceptar les recomanacions i desmobilitzar davant les promeses del Pacte de Toledo. Però tenim una renovada Taula reivindicativa que abasta les necessitats de totes i tots pensionistes i que és solidària amb les lluites de la classe treballadora.

La nostra presència als carrers i places és més necessària que mai. Hem

VII Encuentro de la Asociación de Empleados de la Caja de Seguro Social
24 de octubre de 8:00 a.m. a 12m.

**Expositoras y expositoras de las experiencias de Chile
Bolivia
Perú
México
España
Argentina
Panamá**

**Ante el diálogo nacional
Movilización y organización
para defender la Salud y
Seguridad Social**

Expositora y expositor de España
"La lucha contra los planes de privatización de España y Europa"

Militantes de Lluita Internacionalista, son activistas de la Marea Pensionista de Catalunya y de COESPE, Coordinadora estatal en defensa del sistema público de pensiones. Fueron elegidos delegados en la IV conferencia del Estado, realizada en septiembre. También están en diferentes plataformas y luchas barriales, contra las privatizaciones y en defensa de los servicios públicos.
Antes de jubilarse, Adriana trabajó como docente en la escuela pública, y Carlos en el Ayuntamiento de Barcelona, luchando en comités de empresa, en organizaciones sindicales, etc, por la municipalización de servicios, contra los conciertos con lo privado.

Adriana Beidenag

Carlos Rodríguez Pérez

El 2020.10.24 es va realitzar una xerrada internacional organitzada per la UIT-QI, en la qual es va constatar que la lluita dels pensionistes recorre el món. Adriana i Carlos van exposar la situació a l'estat.

d'estar molt atents/es a les discussions dels Pressupostos del 2021 perquè aquí el govern PSOE-UP començarà a aplicar la reforma de les pensions.

GOVERN QUI GOVERNI, LES PENSIONS ES DEFENSEN

10/11/2020

Carlos Rodríguez
Andreu Pagès

Notes:

1 <https://estaticos.elperiodico.com/resources/pdf/0/0/1603467745000.pdf>

2 <https://www.youtube.com/watch?v=Zrs1oBkmzh0&feature=youtu.be>

3 http://ciriec-revistaeconomia.es/wp-content/uploads/CIRIEC_8008_Anido_et_al.pdf

Respostes sanitàries Ni estat d'alarma

Junts per militaritzar la crisi sanitària

El govern espanyol del PSOE-UP, ha decretat un altre estat d'alarma, i ha tornat a militaritzar la crisi sanitària. Però, aquesta vegada, l'ha portat a les Corts per a fer-lo votar per 6 mesos. S'estalviava així el desgast d'haver de repetir les pròrrogues que marca la llei. Al paper vergonyós de les forces de la investidura, des d'ERC -vantant-se d'haver forçat la revisió als 4 mesos- a Bildu, s'hi ha sumat aquest cop també amb la CUP-PR, tots amb l'abstenció per facilitar que passés el Reial Decret.

Objectivament, tots junts, van donar suport al govern del PSOE i UP i cobertura a la militarització dels carrers. També tots, van deixar l'espai de la lluita contra el RD a VOX, permetent-li reforçar-se al carrer.

I a Catalunya, es van fer còmplices del Govern d'ERC i JxCat que ràpidament es va apuntar a la repressió i el toc de queda i només en la segona nit, ja va practicar 580 denúncies! Tot darrera la repetida i demagògica simplificació dels debats de Salut vs Economia d'Ayuso o Salut només amb Estat d'alarma de Sánchez. Ni l'una ni altra són certes.

Salut vs Economia?

La hipotètica disjuntiva que planteja repetidament Ayuso, és una gran fal·làcia. L'estat espanyol té una de les sobremortalitats més altes del món per la pandèmia (48.000 morts més que la mitjana dels últims quatre anys: 101 morts cada 100.000hab), quasi 10 vegades més que Alemanya o

quasi 100 més que Japó. També s'encapçala el rànquing de contagis per 100.000 habitants.

Les xifres econòmiques parlen soles. A 31/10/2020, l'INE donava el sorprenent creixement del PIB del 16,7% de juliol-setembre, encara que la taxa interanual es contreia encara un 8,7%. On va aquest creixement?. Les empreses de l'IBEX van quedar blindades ja a la primera onada, i amb diners públics s'havien pagat els sous dels seus treballadors amb ERTOS, la qual cosa va permetre una important concentració de capitals, fent als rics més rics i com veurem després, disparant els nivells de pobresa. De març a juny,

durant el primer estat d'alarma, segons La Sexta, els 23 espanyols més rics van incrementar la seva riquesa un 16%: Amancio Ortega, d'Inditex, tancant les 1.200 botigues, va augmentar la seva fortuna un 17,42%; el president de Ferrovial -a qui Alba Verges paga els rastrejadors- un 40%; l'amo dels hotels Iberostar, un 50% malgrat que tanca els seus 38 hotels a l'estat i aplica un ERTA a 5.000 treballadors amb el turisme paralyzat; el d'ACS, Florentino Pérez, un 41,6%, ...

Mentre, 12 milions de treballadors estan en risc de pobresa, 3,8 milions a l'atur (16,26%) i milers en ERTOS - molts encara sense cobrar- que s'han prorrogat fins el 31 de gener de 2021. Mai s'han aturat els acomiadaments, i a Catalunya, amb la onada d'ERTOs que han substituït els ERTOS, especialment a l'automoció darrera del tancament de Nissan, ja són 506.000 els aturats amb una taxa del 13,2% (EPA d'octubre) i s'han perdut 138.500 llocs de treball en un any. Mentre, els ERTOS segueixen creixent amb els darrers tancaments de bars i restaurants, centres esportius i d'estètica i a 28 d'octubre afectaven a 68.350 treballadors. L'estat espanyol és on més ocupació s'ha destruït, el doble que la mitjana europea. És a dir, [la política de PSOE-UP ha imposat més morts i més destrucció d'ocupació -no un versus l'altre-als i a les treballadores i pocs morts i creixement de la riquesa per a les grans fortunes.

Això sí, pot ser encara pitjor: Ayuso duplica la mitjana estatal a la CCAA de Madrid amb 264 morts cada 100.000 habitants (78 més que Catalunya que també té denses àrees metropolitanes i indústries) i tampoc ha millorat la situació econòmica dels i de les treballadors, sent la CCAA que, en termes anuals i segons la última EPA, més ha crescut l'atur. Tampoc a la CCAA on governa, Ayuso no demostra la disjuntiva que propaganditza.

Salut només amb estat d'alarma?

Com vam defensar en la primera onada, una cosa és el confinament i altre l'estat d'alarma i la repressió. Si

s a la crisi sanitària. a ni toc de queda

calgués regulació legal per atendre la crisi sanitària, s'hauria d'haver fet en el marc de la Ley General de Sanidad. En cap cas en el marc bèl·lic-policia dels "estats de setge, alarma i excepció", que posen policia, guàrdia civil i exèrcit en el centre, com grollerament es va veure en les rodes de premsa de la primera onada. Han passat set mesos i no s'ha

fet res per adequar la llei sanitària, tot i que es preveia la segona onada, i el ministre de Sanitat, Salvador Illa, torna a repetir la disjuntiva: si vols Salut, cal Estat d'alarma. No, els governs l'imposen perquè els cal posar en primer terme la repressió davant la més que previsible resposta popular.

Cap de les mesures excepcionals que s'enumeren en l'estat d'alarma, i que podrien ajudar en la solució de la crisi social i sanitària, no es van aplicar la primavera ni s'aplicaran ara, perquè es preserva la propietat privada per sobre del control de preus o la intervenció de la sanitat privada o de les farmacèutiques, malgrat els milers de morts. Al contrari, criminalitzen la gent per la pandèmia per justificar la repressió i la desconfiança del veí incentivant la delació, com anima a fer el Conseller Sàmper. Aquest estat d'alarma

ni tan sols s'acompanya dels decrets de protecció mínima de la primera onada: ni s'han tancat els CIEs, ni s'han prohibit els desnonaments. Des del 17/09/20 en portem 800 només a Barcelona, els darrers sota estat d'alarma, a dos hores del toc de queda, desnonaven a Ciutat Meridiana a una dona amb criatures o el brutal desallotjament dels Mossos de la Casa Buenos Aires. El govern reclama a la gent que es quedi a casa mentre envia la policia a deixar famílies al carrer.

Una de les mesures d'aquest estat d'alarma, és el toc de queda, justificat per acabar amb els "botellons", criminalitzant el jovent. Aquesta limitació de mobilitat nocturna, agreuja la vulnerabilitat dels i de les treballadores que han de sortir al carrer a aquelles hores, com els raiders, que han estat els primers multats per la policia. No diem ja els qui a més, son racialitzats o el cas de dones que venen o van a la feina en horari nocturn, per carrers buits, i amb la baixa freqüència habitual de transport públic... Indignant quan la mateixa Consellera reconeix que no és quan hi ha més relacions socials, que seria en horari diürn i sobretot a la feina. Però intervenir en això, protegint els i les treballadores, seria obligar a les empreses a instaurar el teletreball i incrementar les inspeccions i sancions a les empreses per la manca de seguretat. Però això no ho regula ni el Gobierno amb l'estat d'alarma, ni el Govern de JxCat i ERC. Només "recomanen" i que es barallin els comitès d'empresa -on n'hi hagi- perquè al final, les empreses faran el que vulguin. I mentre, en autèntica provocació, el "botellón" de

l'IBEX, amb Arrimadas, Ayuso, Casado, Illa i Cia, reuneixen la primera nit d'estat d'alarma 150 persones en el sopar de El Español, amb poques mascaretes i cap distància!!.

Confinament i restriccions de mobilitat, són solucions medieval en ple s. XXI. Això és perquè ni s'han recuperat les retallades estructurals a la sanitat pública, ni s'han injectat prou diners per l'emergència de la pandèmia. Les vagues dels MIR, metges de primària, zeladors... assenyalen les mancances de personal, d'estabilitat i de sous i condicions laborals dignes que són de fons. És urgent, perquè comença a ser un problema fins i tot contractar. Bona part de les nostres infermeres han acabat a Gran Bretanya per la precària situació que tenien aquí. Ayuso ja es troba amb un hospital Covid que costarà 97 milions (amb 45 milions de sobrecost), però pel que no compta amb personal.

JxCat i ERC, no van atendre els problemes de fons de les dificultats de fer proves i confinar en els brots entre temporers: calia tant la regularització de tots els i les sense papers com la renda garantida de confinament per atendre les famílies. No es va fer i a dia d'avui una variant catalana del covid-19 recorre el món. Tampoc es van posar prou rastrejadors a la resta de Catalunya a juliol, ni prou PCRs, ni es van fer els microconfinaments quirúrgics que demanaven els experts davant els primers contagis a l'àrea metropolitana. A l'agost, quan sí que s'intensifiquen les PCRs, ja era més complicat. I es posava la cirereta quan no es prenen mesures per incrementar la freqüència del

I la CUP?

Especialment sagnant perquè participem com Lluita Internacionalista a les coalicions, son els casos de la CUP, tant CUP-CC com CUP-PR. Sense debatre en els marcs unitaris, vam veure atònits com es passava d'argumentar pública i autojustificativament que "És l'hora de les persones, en sortirem juntes"(??) i parlar de "mobilització" al faristol del Parlament dilluns, per dijous passar del vot NO al primer estat d'alarma a abstenir-se en el Congreso. Tot i que, el Gobierno, a diferència del que va fer a la primavera, en el nou estat d'alarma limitava el dret a la "mobilització" en l'art. 7, on adverteix que les manifestacions "podrán ... prohibirse cuando en la previa comunicación ... no quede garantizada la distancia personal ..."

Per més crítics que van voler aparèixer discursivament, el vot de la CUP-PR, objectivament, dona suport als governs de PSOE-UP i per extensió ERC-JxCat amb la militarització de la crisi i la repressió que se'n deriva. A això només s'hi va oposar l'extrema dreta de VOX, sola contra l'estat d'alarma, amb la seva demagògica defensa de drets i llibertats, cosa que reforça la ultradreta per a mobilitzar al carrer. L'esquerra, inclosa la CUP-PR, són responsables de la cessió d'aquest espai.

Dilluns però, el primer dia de l'estat d'alarma i toc de queda, vam sortir al carrer, al costat de molts companys de la CUP i l'esquerra independentista a fer-nos sentir contra la militarització de la crisi sanitària. Aquest esperem sigui el camí on ens retrobem amb el conjunt dels i de les companyes.

transport públic i, al contrari, ADIF executa obres a Sants que redueixen freqüència de rodalies i provoquen aglomeracions ja en plena segona onada.

I ara?

Amb les xifres d'ocupació d'UCIs disparades, cal forçar el teletreball i les condicions sanitàries a les empreses, restringint el moviment com a protecció de la classe treballadora. Però cal seguir enfrontant la repressió i la criminalització: la propagació del virus és essencialment responsabilitat de la gestió que han fet els governs de PSOE-UP, i d'ERC-JxCat. Cal trencar el cercle que han imposat i tenir respostes proactives, no restrictives, a partir d'invertir diners públics en la sanitat pública tant estructural com de resposta immediata amb rastreig i alleujament de la pressió als CAPs, cribratge d'asintomàtics amb testejos d'antígens ràpids, massius –els moonshots dels britànics- i setmanals, sobretot en espais de risc elevat de contagi o sensibles com residències i escoles, amb inversió i contractació pública. El contrari del que ha fet el Departament de Salut d'ERC, que va pagar 18M a Ferrovial pels rastrejadors –contracte que el Parlament va revocar i encara no s'ha fet efectiu- o 246M euros a la sanitat privada. Com defensen les sanitàries en lluita, "acabem amb la parasitació de la privada dins la pública", cal la "... intervenció pública de les gerències dels centres concertats i de tots els recursos privats al servei del be comú i sense compensacions". I per això cal enfrontar l'estat d'alarma, i calen decisions polítiques imposades per la mobilització com la de Vallekas i el cinturó sud de Madrid contra les mesures d'Ayuso i per la sanitat pública, com les de Tarragona exigint millores als CAPs, o les de la cultura o la de Barcelona contra els desnonaments. Hem d'exigir al carrer solucions per aturar els acomiadaments, els desnonaments, l'empobriment i inversions per resoldre la crisi sanitària i els serveis socials, tot defensant el dret a la protesta per reivindicar-les rebutjant la repressió. Si no ho fem des de l'esquerra, serà la ultradreta qui ocupi aquest espai al carrer.

**Fora l'estat d'alarma i el toc de queda!
Diners per la sanitat pública: contractació, estabilitat,
sous i condicions laborals
i, més rastrejadors, testos ràpids massius...**

1/11/2020.

25N. Ni estat d'alarma, ni precarietat ni violències patriarcals

Les dones treballadores som essencials, els nostres drets també!

La crisi econòmica, accelerada profundament per la pandèmia, ha agreujat encara més les diverses formes de violències masclistes i patriarcals que patim les dones i ha visibilitzat les conseqüències de les polítiques patronals i de retallades dels governs sobre les nostres condicions de vida. Així, moltíssimes dones s'han vist confinades amb els seu agressor amb una exposició encara molt més gran al control sobre el seu cos i la seva vida. Fins i tot en casos de divorcis i separacions, els maltractadors han intentat violentar a l'ex parella amb la custòdia dels fills; de fet l'augment de trucades als serveis d'atenció han estat en gran part degut a aquest problema.

Hem vist també vulnerats i relegats els nostres drets sexuals i reproductius, amb un sistema sanitari públic col·lapsat per les privatitzacions, retallades i manca de recursos, i que s'ha hagut de dedicar exclusivament a fer front a la pandèmia. Tant és així, que a Catalunya s'han duplicat els casos d'avortament per fora dels CAPs, mitjançant entitats comunitàries. De poc ha servit que s'agilitzés el procés amb la possibilitat de fer la primera visita de forma telefònica.

Però a més, les dones som majoria als serveis essencials: infermeria, gerocultores, personal de geriatria i de farmàcia, caixeres de supermercats, serveis socials, treballadores de la llar, entre d'altres. I per això, no és casualitat que siguem majoria dels contagis en la franja de població en edat laboral. I tampoc no ho és que aquest treballs feminitzats siguin els més precaris: amb salaris més

que insuficients, amb contractes temporals i en molts casos directament sense cap tipus de contracte. Si a tot això afegim les tasques de cures i de la llar que encara continuen recaient majoritàriament sobre les nostres esquenes, la situació per a les dones treballadores és encara més insostenible.

Tot plegat és la conseqüència d'un sistema capitalista i patriarcal, que instrumentalitza l'opressió per explotar-nos encara més, que ens necessita disciplinades i dòcils per treure més beneficis de nosaltres i del nostre treball. I per això comptem amb la justícia, la policia, i els governs que, amb les seves polítiques i la seva impunitat, juguen un rol fonamental en aquest espiral de violència.

A l'Estat Espanyol ens trobem davant d'un nou Estat d'Alarma, acompanyat aquesta

vegada d'un toc de queda nocturn que encara ens exposa més a la violència amb els carrers deserts. Ja hem vist durant la primera onada com aquesta mesura, lluny d'estar al servei de fer front a la pandèmia, utilitzant-la per exemple per intervenir la sanitat privada, ha estat més aviat un recurs policial i repressiu per intentar culpabilitzar a la gent treballadora. Rodes de premsa de militars i policies, com si el virus es pogués combatre a cops de porra. Mesos després, el govern PSOE-UP - aquesta vegada amb un suport gairebé unànime - torna a fer el mateix, per amagar que no han fet res del que calia: revertir les retallades a la sanitat i els serveis públics, testos massius i rastrejadors, reducció de les ràtios a les escoles, etc. Però no: s'ha prioritzat rescatar a la patronal pagant els ERTOS, fins i tot a empreses amb beneficis. I ara es presenten uns nous Pressupostos Gene-rals de l'Estat que, lluny de ser «els més progressius de la història» continuen augmentant les partides per als militars i la Monarquia, mentre l'igualtat és un dels tres ministeris que menys diners rebrà.

El moviment feminista ni podem ser ni som indiferents davant d'aquesta situació. Perquè justament són aquestes polítiques les que obren la porta als discursos reaccionaris i a la ultradreta, que efectivament amenaça encara més els nostres drets com a dones, lesbianes i trans. Per això, davant l'intent d'imposar una sortida militar a la pandèmia, més que mai, sortim a defensar una sanitat i serveis 100% públics, universals i amb pers-

MUJER TRABAJADORA

pectiva de gènere. Davant la precarietat, exigim la derogació de les reformes laborals, la prohibició dels acomiadaments i la municipalització dels serveis socials. Davant la doble jornada que suposa el treball de cures, exigim el seu reconeixement immediat i la seva incorporació als serveis públics. Davant possibles confinaments, exigim renda universal de confinament i permís retribuït per cura dels fills o filles! Davant les restriccions a l'avortament, exigim ja la reforma de la llei per garantir aquest dret també per a les menors de 18 anys! Davant l'atur i la discriminació, repartim les hores de treball i exigim quota laboral trans! Davant l'especulació, aturem els desnonaments i defensem el dret a l'habitatge. Davant el racisme institucional i la sobreexplotació de les companyes migrades, exigim la regularització ja! Davant les violències masclistes i patriarcals, exigim recursos ja per reforçar els serveis de prevenció, atenció i reparació. Davant la impunitat institucional, reivindicuem l'autodefensa feminista!

Les treballadores necessitem un pla de xoc social per fer front a la crisi actual: diners n'hi ha, cal deixar de finançar a la Monarquia, a l'Església, reduir la despesa militar i deixar de pagar el deute, per posar tot això al servei de les necessitats socials. Les nostres vides han de passar per davant del seus beneficis! Per tot això, aquest 25N una vegada més ens trobareu als carrers. Perquè els nostres drets no poden esperar més, perquè no deixarem que ens els penguin, **perquè les nostres reivindicacions són urgents, i perquè és amb l'organització i amb la mobilització com hem avançat al llarg de la història. I perquè ens hi va la vida. Per una sortida de classe i feminista a la crisi! Visca la lluita feminista!**

Aturat el desallotjament del local *Sindicat Manter* i de l'*Espai de l'Inmigrant*

Parlem amb Daouda Dieye, del Sindicat Popular de Venedors Ambulants

LI.- Com està vivint el col·lectiu de venedors la situació actual de Pandèmia?

DD.- Molt malament, al ja habitual assetjament policial al qual ens tenen acostumats des de l'ajuntament o els Mossos, ara cal sumar les restriccions

de mobilitat per l'estat d'alarma o el toc de queda. Així com la caiguda de vendes provocada per la manca de visitants o pel deteriorament de la situació econòmica. A més, no tenim cap tipus d'ajuda, només la que nosaltres organitzem, com el Banc d'Aliments. El muntem des del local, per a totes les persones que ho necessiten. Vam demanar col·laboració de les institucions per repartir els aliments i, en comptes d'ajudar-nos, ens multaven.

LI.- Heu participat en la campanya #RegularizaciónYa.

DD.- Sí. Volem tenir els nostres drets reconeguts. Ens veiem obligats a treballar en condicions lamentables. Paguem impostos, contribuïm a la societat. Volem fer-ho en igualtat de condicions, sense persecucions ni racisme policial o institucional.

¡¡Tot el suport a la Plataforma 30octubre!!

El passat 3 d'octubre, en un acte sota el lema «*tombem el règim, contra la repressió i per la defensa dels drets i llibertats*» el nostre company Josep Lluís, com a portaveu de la Plataforma 30, ens va recordar que la lluita continua, als 3 anys de la vaga general.

tronal, criden a l'*aturada de país* per tancar empreses per acord. La SEAT decideix no tancar i 1000 treballadors/es adhereixen a la convocatòria de vaga.

Han passat 3 anys i tenim una Monarquia més feble que mai, un rei emèrit fugat i esquitxat de corrupció. És el moment de

Des del 21/09/2017 veiem com la repressió anava en augment. L'10, davant la violència i repressió al referèndum, els sindicats alternatius CGT, IAC, COBAS, COS i la Intersindical-CSC, convoquen la Vaga General, mentre, CCOO, UGT, el Govern i la pa-

LI.- Després d'aturar el desallotjament dels locals amb l'ajuda de les veïnes de Raval, l'Ajuntament i CaixaBank es van comprometre a donar-vos una alternativa. Heu rebut alguna proposta?

DD.- El desallotjament té un ajornament de 45 dies: al desembre tornarem a la batalla per mantenir els locals. No tenim cap proposta, estem oberts a elles, però creiem que és bàsic per a la gent del barri que segueixin estant aquí, pel gran treball que fan. Volem pagar un lloguer social, per seguir treballant amb la gent d'aquest barri. Els tres locals formen un conjunt de solidaritat i ajuda a les persones novingudes sense recursos ni papers. Al local del Sindicat fem tallers; com el de costura, on quaranta persones en diversos torns de treball van confeccionar bates i mascaretes, més de deu mil, repartides per residències i centres sanitaris.

Tot això ho vam fer sense rebre res a canvi. El que ens motiva és la solidaritat amb les persones necessitades. Els bancs no necessiten aquests locals, la gent del barri, sí.

Des de Lluita Internacionalista donem suport a la lluita per mantenir els locals per al barri. Volem la regularització administrativa de totes les persones sense papers. Drets per a tothom!

Txema Morillo

tombar el règim, i acabar amb la Monarquia imposada pel franquisme. Amb el temps, la llista de represaliats/des és de 2900 persones i va en augment: els i les joves d'Urquinaona, les del tall de la Jonquera, els CDRs... i ens recorden la solidaritat amb els companys del SAT d'Andalusia, els joves d'Altsasu, els companys/es antifeixistes de Madrid represaliats... La Plataforma 30 denuncia tant la repressió de la Policia Nacional, la Guàrdia Civil o dels Mossos, així com a la Conselleria o el Ministeri d'Interior.

Es reivindiquen temes que afecten a la classe treballadora i per ells parlen diferents col·lectius: mestres, estudiants, treballadores de la salut, el nostre company Paco per la «Marea Pensionista» i del col·lectiu de Magòria, del Pla de Xoc, Col·lectiu de Manters, Sindicat de Llogaters, Cultura i Teatre, Alerta Solidària i l'advocada dels represaliats pel tall de la Jonquera.

Per acabar, es va envoltar el TSJC, amb pancartes de «*tombem el règim*». **El poble té la força!**

Sílvia Ferrer

Universitat

Balanç de la vaga del 21O

El passat 21 d'octubre hi va haver una vaga on estaven cridades les professionals dels centres d'investigació així com els diversos col·lectius presents a la Universitat, estudiants, PAS i PDI. A l'hora de la veritat, però, hi van ser presents únicament doctorandes i estudiants.

L'eix de la vaga era la precarització dels contractes universitaris i d'investigació, així com l'elitització de la Universitat, on segueixen presents unes taxes desorbitades i on la gestió política i econòmica de la pandèmia ha estat nefasta, suplint la manca de personal i de recursos amb sobreesforços del professorat i l'estudiantat i una disminució clara de la qualitat dels ensenyaments.

El seguiment de la vaga va ser molt baix, menyspreable a efectes pràctics. La baixa presencialitat a la Universitat, el poc temps de preparació i la tendència buròcrata de la direcció del SEPC (sindicat majoritari entre l'estudiantat), van ser elements presents en els dies previs a la vaga que van dificultar fer un bon treball de base.

Tot i això, la convocatòria de la vaga, la primera que uneix diversos sectors de la Universitat i els centres de recerca des de fa anys, va permetre refer els vincles entre tots aquests col·lectius i tornar a posar sobre la taula la necessitat de coordinar-se per fer front a un problema que és comú encara que sovint es materialitza de diferent forma depenent de l'espai.

En un moment en què la mobilització a la Universitat i als centres de recerca està en hores baixes, la reagrupació sota formes de coordinació que permetin generar perspectives i unir les lluites és un mecanisme necessari per refer aquests espais i permetre'ls convertir-se en canalitzadors del malestar derivat d'anys de polítiques d'austeritat. És per això que és tan important poder donar continuïtat al Comitè de Vaga del 21-O, perquè esdevingui un motor i una eina de treball conjunt entre treballadores i estudiants.

Cal no oblidar, però, que això ha d'anar lligat a un treball de base, actualment més difícil que mai, però molt necessari. La politització del moviment i la conversió del malestar en mobilitzacions que permetin avançar són impossibles sense que la gent se senti seus aquests organismes (assemblees, sindicats, col·lectius, partits...) i hi participi.

És important, per tot això, treballar per un pla de construcció d'aquests espais de coordinació sota formes d'organització democràtiques i de base. Perquè, ara més que mai, tenim motius de sobres per generar un important pols des del sector investigador i la Universitat. I perquè aquest només ha de ser el primer pas cap a la unió de les lluites obreres i estudiantils.

Marc del Alcázar

John Reed: a un segle de la mort del cronista de la Revolució d'Octubre

El periodista John Reed va morir avui fa un segle. Descansa en un petit túmul al Kremlin, a prop de Lenin i d'altres personalitats de la Unió Soviètica

Va ser Vázquez Montalbán qui va dir: «Si l'anglès E. H. Carr ha estat el millor escriptor a molta distància de la revolució bolxevic, John Reed ha estat el seu millor periodista». Reed va ser un periodista, escriptor, poeta i activista nord-americà, la curta vida del qual (32 anys: de 1887 a 19 d'octubre de 1920) va estar marcada sobretot per dos esdeveniments que van transformar la història i en els quals ell va estar present: va cobrir la revolució mexicana el 1911, acompanyant a Pancho Vila (que l'anomenava «el chatito») en les seves incursions pel nord de Mèxic. El fruit de les seves cròniques va ser un dels seus millors llibres, «Mèxic insurgent» (...). La segona fita que va tenir a Reed com a testimoni va ser la revolució bolxevic, de 1917.

Quan esclata la revolució a la ciutat de Petrograd (després Leningrad i ara Sant Petersburg), el periodista s'incrusta en la vida quotidiana, entrevista als protagonistes d'aquell aixecament com ara a Trotski, que al costat de Lenin va dirigir la presa del Palau

d'Hivern i conviu amb ells (...).

Una vegada que va tornar a Nova York (...) va escriure un dels llibres seminals de la revolució russa i de la història del periodisme: «*Deu dies que van estremir el món*», que va aparèixer el 1919 (...) la primera edició del qual (...) va tenir dos prologuistes que revelen la significació que els líders bolxevics van donar al llibre: el propi Lenin i la seva dona Nadia Krupskaia (...) «*John Reed està inseparablement unit a la Revolució Russa. Estimava la Rússia soviètica i se sentia a prop seu. Abatut pel tifus, el seu cos reposa al peu de la muralla vermella de Kremlin.* (...)».

En efecte, després d'escriure el seu llibre a Nova York i de patir els permanents processos d'escissió de l'esquerra americana, Reed va tornar a Moscou i va morir de tifus. Va ser reconegut com a heroi de la revolució i enterrat amb altres protagonistes de la història de l'URSS: Stalin, Krupskaia, Gagarin, Inessa Armand, Kalinin, Lunatxarski, Clara Zetkin, Alexandra Kollontai... al costat del mausoleu de Lenin.

En l'obra de Reed la presència de «*l'univers Stalin*» és molt escassa. Stalin no està al mateix nivell que els altres dirigents (sobretot, de Trotski) fins que mor Lenin en 1924. Només llavors, i manipulant la història, va tractar Stalin de convèncer del contrari. (...)

Trotski, en la seva *Història de la revolució russa* va destacar la seva «*mirada ingènua*». Tenia 30 anys.

18/10/2020.

Extractes de l'article de Joaquín Estefanía a El País Publicat íntegrament a uit-ci.org

Xile

Triomf en el pleb

La votació d'ahir va expressar un trencament radical i massiu amb el passat. En aquest sentit, va ser una continuació directa de la gran mobilització iniciada el 18 d'octubre contra les pujades, la misèria, el règim corrupte i el govern de Piñera.

És un triomf del conjunt del poble que va sortir al carrer i va suportar assassinats, mutilacions, presó, en suma, la repressió violenta d'un govern sostingut pels polítics i el Parlament.

La votació del «Apruebo», amb el 78% del total, ha deixat clar el massiu rebuig a la Constitució de Pinochet. La mateixa Constitució a la qual s'aferra Piñera i la dreta per mantenir-se en el poder (...) van resultar derrotats amb un escanyolit 20% de suport (...).

Les celebracions a la nit, van estar totalment tenyides de crits i pancartes contra Piñera. Milions van votar contra el govern, i ho van fer saber als carrers. Lluny del discurs d'unitat que van donar a la Moneda, Piñera va haver de canviar el seu local de votació a un col·legi en un barri ric del país, va votar molt d'hora i amb escorta policial, situació que no va deixar indiferent a ningú. «*Canvis per evitar protestes*» van haver de reconèixer a la Moneda. La contundència del triomf va deixar, a més, ferits de mort als vells partits polítics que durant 30 anys han defensat els privilegis dels grans grups econòmics (...).

De nou, les celebracions a la nit van expressar aquesta realitat innegable. La *Concertación* va celebrar-ho amagada en un local partidari, el PC i el Front Ampli es van haver de conformar (...). Cap sector de l'oposició va poder fer un acte públic reivindicant el triomf! Cap va poder aparèixer a Plaça Dignitat!

La Constitució va quedar ferida de mort després del rebuig massiu del poble i els treballadors en el

iscit que s'haurà de garantir als carrers

plebiscit, però encara no ha mort.

I si Piñera, el règim i els seus partits han estat derrotats, què ha guanyat el poble?

No ens hem d'enganyar, si bé s'ha aconseguit una votació històrica contra la constitució de Pinochet i el govern, s'ha fet en el marc d'un procés imposat pel corrupte «Acuer-

posarà la convenció en mans dels partits dels 30 anys, deixant fora a les i els independents.

Per això, hem de seguir denunciant aquest parany, però intervenint amb tot a la Convenció sense deixar els carrers, i sense deixar d'exigir la sortida de Piñera ara. Hem d'impedir que es surtin amb la seva i que utilitzin aquest

aquest triomf.

Piñera ha de marxar ara. Les i els presos de la lluita han de sortir de les presons i els seus processos o condemnes han de ser anul·lades.

Que es posi fi al toc de queda i a la intervenció dels militars en tasques repressives.

Dissolució ja de Carrabiners i creació d'una nova força policial triada de baix a dalt amb un sol escalafó i sota control dels veïns i els treballadors.

El poble no s'ha de desmobilitzar ara, sota pena de perdre-ho tot.

Els treballadors, sectors de barri i populars, els nostres pobles originaris, les dones i la dissidència han de construir una nova direcció política de la classe treballadora i el poble, anticapitalista, democràtica i de lluita, escombrant els buròcrates i dirigents que impedeixen la seva lluita. Hem de lluitar per un govern de la classe treballadora i el poble, que serà l'única garantia de que podrem resoldre les demandes més sentides. I per defensar aquesta proposta i portar-la a tots els racons del nostre país, hem de construir junts un nou referent polític per seguir lluitant.

Per això, et convidem a unir-te al MST. Participa dels nostres tallers i xerrades, legalitzem candidats de lluita i garantim el veritable triomf obrer i popular: El socialisme organitzat democràticament pel poble i els treballadors.

27/10/2020

MST,
secció xilena de la
UIT-QI

do por la Paz». Per això aquest triomf expressa, també, un procés contradictori.

Ens estan guiant al parany de les maniobres i les mentides de la llei 21.200, que regula la convenció constitucional. La que li dona 2/3 de quòrum a la dreta i l'ex Concertación per defensar el llegat de Pinochet, que impedeix canviar acords amb les multinacionals, que evita que la convenció sigui lliure i sobirana. Sobretot,

triomf popular contra la voluntat del poble amb una versió 2.0 de la corrupta política dels acords.

Tot i que serà difícil, hem d'intervenir amb candidats sorgits dels sindicats, organitzacions feministes, de les assemblees territorials i de les mobilitzacions. Hem de seguir utilitzant l'instrument poderós de la mobilització ja que va ser aquest qui veritablement va possibilitar

Bolívia

El triomf del MAS i el seu significat per al poble treballador

Les demandes urgents dels i les treballadores del camp i la ciutat

Segons els resultats oficials, Luis Arce (MAS) va guanyar amb el 55,1% dels vots, Carlos Mesa (Comunidad Ciudadana) va obtenir el 28,8% i Luis Fernando Camacho (Creemos), el 14%. Aquest triomf del MAS és més gran a zones del sud de Cochabamba, amb el 80% de vots i a la ciutat de l'Alto amb 76%, a més de les províncies camperoles. Reproduïm a continuació la part central de la declaració del Partit dels Treballadors, del qual l'ARPT en forma part.

«Aquesta contundent victòria del MAS sobre la dreta anti-masista té com a explicació el profund rebuig en amplis sectors populars que va generar la política del govern d'Añez - Murillo, caracteritzada per la corrupció i la repressió, que va ser encara més escandalosa enmig de la crisi econòmica exacerbada per la pandèmia que travessa el país. A més del racisme de què va fer gala tant Añez, com els seus ministres i els seus seguidors.

El desastre del govern d'Añez i l'experiència de la crisi econòmica, va fer que sectors populars, abans enfrontats a Evo i fins i tot amb molta desconfiança, votessin pel MAS. Juntament amb ell, van estar les bases del MAS a les quals Evo va imposar els seus candidats des de dalt vulnerant la seva voluntat, tot i això i davant de les amenaces racistes de Murillo, van tancar files malgrat la seva disconformitat.

Per la seva banda, la dreta anti-masista, amb Mesa, exvicepresident de Goni, i

Camacho, cadell de l'oligarquia, no va plantejar res de nou, va anar dividida i pitjor encara, sense capacitat de generar entusiasme en els seus seguidors, centrant la seva campanya en l'odi al MAS, en molts casos justificat pels abusos i atropellaments de la seva gestió, però en d'altres, només impulsats per sentiments racistes. Tal és el daltabaix de la dreta, la seva falta de lectura de la realitat i les mentides amb les que van organitzar als seus seguidors, que malgrat el reconeixement dels resultats pels seus principals líders, algunes de les seves bases encara segueixen esperant un miracle que canviï els resultats.

Organitzar-nos per exigir les demandes populars al nou govern

Arce, a les seves primeres paraules com a president electe, va plantejar «unitat nacional» de cara als líders de la dreta anti-masista, però no va plantejar cap solució als principals problemes que ens afligeixen com a poble treballador. Amb els antecedents de 14 anys de govern del MAS, podem esperar que els interessos de les transnacionals, l'oligarquia terratinent i els grans empresaris seran garantits pel

nou govern, mentre que el pes de la crisi serà descarregat sobre els treballadors.

No obstant això, hi ha importants sectors populars que tenen renovades expectatives en el nou govern del MAS. És per això que hem d'estructurar un plec de reivindicacions amb les demandes més sentides pels sectors populars del país i exigir el seu compliment al nou govern. Així es podrà evidenciar si el govern d'Arce soluciona els problemes del poble treballador o si només s'ocupa de garantir els guanys de les classes dominants.

Des de ja, el poble treballador bolivià travessa problemes urgents, com són els incendis forestals, els acomiadaments il·legals en moltes empreses, i les demandes postergades dels treballadors en salut, entre d'altres, davant dels quals, exigim a Arce, president electe i a l'assemblea legislativa en mans del MAS, que donin immediata solució.

¡Reincorporació efectiva dels milers de treballadors il·legalment acomiadats!

Atenció a les demandes postergades dels treballadors en salut!

¡Mobilització general de tot l'Estat per aturar els incendis dels nostres boscos i parcs nacionals!

3/11/2020

Publicat per la UIT-QI, d'extractes del PT, organització a la qual pertany ARTP com a secció boliviana,

Algèria. **HIRAK**, moviment popular, arrelat en la realitat social i política de l'Algèria profunda que, a febrer va evitar la reelecció de Bouteflika

Rebuig a la revisió constitucional El *Hirak* segueix viu.

Les xifres oficials acaben d'anunciar aquesta veritat ineludible. El poble algerià ha rebutjat el projecte de revisió constitucional pel boicot d'una majoria aclaparadora (76,6%). Segons les xifres oficials, només el 23,7% va anar als col·legis electorals. Els tradicionals bastions electorals del partit únic (a les regions meridionals), que abans estaven subjectes al dictat d'uns certs sistemes feudals locals, van boicotejar el projecte. Cercles extraoficials vinculats als barons del règim van parlar d'una participació de tot just el 6%. En resum, aquest referèndum consultiu, que ha volgut, amb l'elecció-designació del 12 de desembre del 2019 de Abdelmadjid Tebboune, vendre una «nova Algèria», absorbir el potencial de mobilització d'El Hirak i salvar el sistema creant una nova base social, és una veritable bufetada a tots els dissenyadors i arquitectes del sistema algerià.

Per a Fatiha Benabbou, una coneguda constitucionalista d'Alger, «*rebutjat pel poble, el projecte de revisió constitucional ha de ser abandonat*». Demana a les autoritats, a través de la persona del seu president, «*que facin una lectura política dels resultats del referèndum sobre el projecte de revisió de la Constitució*». La qüestió de la legitimitat és més important que la de la legalitat. Jurídicament, no hi ha cap text que es refereixi al lliand de participació que ha d'aconseguir-se per validar el projecte. El règim i els seus partidaris han aprofitat aquesta llacuna per forçar el projecte de revisió i, contra tota expectativa, proclamar resultats surrealistes. D'un electorat compost per 23.583.000

votants inscrits, només 5.586.259 van expressar la seva opinió sobre el projecte de revisió constitucional, dels quals el 33,80% hi va votar en contra. Per a tots els observadors de l'escena política, aquesta imposició per la força consagra «*la falta de respecte i la violació sistemàtica dels drets polítics i humans*». Preveuen una acceleració de la crisi del sistema. El President, evacuat urgentment en un avió privat francès a un hospital de Colònia i després a Berlín, afligit d'una malaltia crònica i patint de Covid-19, surt de les

ascendència sobre la societat. Com en els foscos anys de plom, proporciona solucions de seguretat als problemes polítics de la societat. Quan la societat algeriana té febre, el termòmetre ha de trencar-se. El poder, amb les reclassificacions, eliminacions i ajustos de comptes, s'ha endurit en el nucli més dur de l'estat major de l'exèrcit i els serveis de seguretat. La gestió de la realitat del poder es basa en la repressió brutal i en la paranoia de la mà estrangera. Com afirma un reconegut polític algerià: «*És la pèrdua*

eleccions molt afeblit políticament, quan encara estava marcat per una gran falta de legitimitat. Els qui prenen les decisions del règim estan entre l'espasa i la paret. Han esgotat totes les possibilitats de mantenir el poder amb un mínim de consens.

L'energia emprada per capturar o reprimir el potencial de radicalisme d'El Hirak ha estat un complet fracàs. El rebuig de la proposta de revisió constitucional és un lamentable revés. El poder ja no té els mitjans per mantenir la seva

del sentit de la realitat per part del poder, la seva pèrdua de tota la perícia i enginyeria política. Incloent-hi la repressió. Explica que l'enduriment d'aquest nucli dur, «*ja no coneix ni tan sols les línies vermelles per a la seva supervivència, com la temptació d'acabar amb el multipartidisme de façana que participa en la seva regeneració*». Aquesta és l'única opció que els dissenyadors dels apologistes del règim algerià, han trobat enfront de les sacsejades d'El Hirak.

El president mal triat és només una hiperconcentració d'aquest enduriment del nucli residual del poder de Bouteflika, en la seva única opció repressiva. Tebboune encarna aquesta depreciació de la naturalesa del poder, diu Ali Bensâada que s'expressa per exemple, en tota una *gesticulació* «que mobilitza els mitjans reals de l'Estat, contra un simple periodista, qualsevol que sigui el seu talent».

Quina és la situació política ara, després d'aquest referèndum?

«És millor no tenir cap llei que tenir una que divideixi», com ja ha dit un constitucionalista. Per mitjà del vot en contra o l'abstenció, la Constitució és il·legítima. De fet, és obsoleta, perquè va ser rebutjada per l'electorat, és a dir, per la gent que va votar amb els peus el 22 de febrer del 2019. La qüestió de la legitimitat està en el centre de la crisi política. Utilitzar una Constitució que no té el consentiment del poble és posar un cauteritzador en una cama de fusta. La seva perillosa vocació no serà la de construir un consens sobre qüestions fonamentals, sinó la de posar en dubte la unitat del poble. L'article 209 de la Constitució és clar i estableix que, quan la Constitució és rebutjada pel poble, es converteix en nul·la i sense efecte. Els resultats oficials van sorprendre per la seva brutal veritat, tot i que encara estan lluny de la veritable realitat. No obstant això, no van revelar tots els seus secrets. El sistema no ens ha acostumat a tal transparència. Hi ha algun motiu ocult? És obvi. Afeblir a un president malalt i potencialment impotent, empènyer-lo per la porta? Alguns pensen que ja estem en l'era post-Tebboune. Ha començat la sarabanda de consultes de personalitats nacionals per part dels responsables de la presa de decisions. Buscarien una vegada més un salvador, en lloc de deixar que aquest poble, que ha demostrat mil vegades la seva maduresa política, decideixi el seu propi destí nacional?

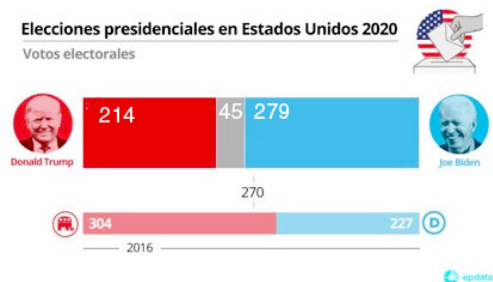
El moviment popular va néixer el 22 de febrer del 2019 i ha patit tota la força d'una pandèmia que el govern ha utilitzat per a tractar de superar el seu radicalisme ascendent. Acaba de perdre una figura carismàtica, en la persona de Lakhdar Bouregâa, heroi nacional de la guerra d'alliberament i oponent irreductible del sistema des del començament de la independència el 1962. Empresonat a l'edat de 86 anys en el punt més àlgid d'El Hirak, acaba de morir, superat per l'epidèmia de Covid-19. El Hirak s'ha retirat, però ha deixat profundes arrels en la societat i en els més profunds racons del país. Els lemes d'El Hirak, malgrat les seves limitacions, impregnen el moviment dinàmic en els quatre racons del país, en Bordj Bou Arreridj, Béni Ourtilane, Akbou, Tazmalt, Béjaïa, Ghardaïa, Tizi Ouzou, Biskra, Oued Souf i a tot arreu d'Algèria. És absolutament necessari fer d'aquesta pràctica de lluita una pràctica a llarg termini perquè pugui donar lloc al nivell requerit de consciència política.

Alger, 9/11/2020

Chamil
Acció d'Esquerra Popular (Algèria)

Donald

El dissabte 7 de novembre es va confirmar que el president ianqui Donald Trump va perdre les eleccions, encara que ell continua dient que hi va haver frau. Això, enmig de la pandèmia i en la crisi més greu del capitalisme mundial.

Des de la UIT-QI compartim l'alegria dels treballadors, el moviment antiracista, el moviment de dones, el moviment ambientalista i la majoria del poble dels Estats Units, així com d'altres països. S'ha derrotat el president i multimilionari dretà, imperialista, racista i misogin que va negar el coronavirus, va desmantellar el sistema de salut, va defensar a la policia assassina de George Floyd i va sotmetre als pobles del món amb els seus plans de saqueig a favor de les grans transnacionals i els banquers. Trump era el president del capitalisme imperialista (...)

Però celebrar la derrota de Trump no implica secundar o tenir cap expectativa en Joe Biden, que va guanyar en nom de l'altre partit patronal imperialista, el Partit Demòcrata. Biden va ser el vicepresident d'Obama, no només no va solucionar els problemes dels treballadors, els afrodescendents o el poble pobre, sinó que davant la crisi capitalista de 2008 va salvar bancs i multinacionals i va impulsar també els plans de fam en la resta del món. Per això la classe treballadora i els pobles del món no han de tenir cap esperança en Biden, però sí en les i els treballadors, en el moviment antiracista i de dones en lluita dels Estats Units que van enfrontar Trump als carrers.

La derrota electoral de Trump és també una gran derrota política per a tota la ultradreta mundial, per als Salvini, Le Pen, Bolsonaro, els Orban d'Hongria, Vox a l'Estat espanyol, els neonazis d'Alemanya, o d'Aurora Daurada, de Grècia.

Trump ha estat derrotat!

La derrota de Trump és l'expressió electoral de la rebel·lió antiracista pel crim de George Floyd i la crisi del Covid-19

Molt poques vegades un president dels Estats Units no ha estat reelegit. En els últims cent anys només quatre no ho van ser. Trump passarà a la història com el cinquè.

La participació electoral ha estat la més gran a la història (...) i va arribar al 66% dels inscrits, 155 milions. També va

ser un rècord el vot per correu, que va arribar a cent milions, malgrat tots els intents de Trump per dissuadir-lo i entorpir-lo.

Milions van anar a votar per a treure's del damunt a Trump, pel seu racisme, la repressió policial i la seva negació del Covid-19. La derrota de Trump s'explica perquè abans va existir la rebel·lió antiracista (...) La rebel·lió antiracista s'ha combinat amb la desastrosa gestió del coronavirus per Trump. El seu negacionisme ha portat al descontrol de la pandèmia i ha fet que els Estats Units siguin el primer país en nombre de contagiats (10 milions) i morts (240.000) per la Covid-19.

Una extrema polarització de la societat estatunidenca a favor i en contra de Trump

El resultat electoral ha expressat l'extrema polarització política i social que existeix al país (...) Encara que Biden no aconsegueix un triomf contundent, com havien previst les enquestes, aconsegueix el rècord de 74 milions de vots per a la fórmula del Partit Demòcrata, nou milions més que els aconseguits per Hillary Clinton a les eleccions de 2016. Però Trump ha tingut també

uns bons resultats i ha arribat a 70 milions, superant en vuit milions la seva elecció de 2016.

Biden (...) va aconseguir una diferència de 4 milions en el vot popular per sobre de Trump. No obstant això, pel sistema de

votació indirecte d'elecció, a Biden li ha costat arribar a superar els 270 electors (estaria aconseguint 294) (...)

Trump perd, però es consolida com a líder d'una extensa franja social ultraconservadora, reaccionària i racista

Molts, als EUA i arreu del món es pregunten com un personatge tan reaccionari i repudiable com Trump ha pogut aconseguir 70 milions de vots i guanyar l'elecció en estats importants, amb gran part de població llatina i negra, com Texas i Florida.

El vot a Trump posa de manifest l'extrema polarització

social que existeix als Estats Units (...) Trump es recolza en milions de persones de la tradicional base social de racistes, neofeixistes (...) milícies armades de la dreta, (...) odi a feministes, ambientalistes, com també d'una base popular de grangers (...) on predomina el fonamentalisme evangèlic. Però també d'una franja de treballadors blancs del vell cinturó industrial en decadència per la crisi capitalista. No parlem de la totalitat o la majoria dels obrers industrials, (...) Però existeix aquesta franja de treballadors marginats (...)

Aquesta polarització ha crescut amb la crisi social combinada amb la rebel·lió antiracista, el creixement del moviment obrer, de dones o contra el canvi climàtic. Milions creuen en el boig discurs sobre que Biden pot «portar al socialisme», (...) A més crisi social, crisi econòmica i lluites populars, més creix el pol racista i feixistitzant.

També molts analistes es van sorprendre amb el lleu creixement de vots de Trump en sectors de població llatina i negra. Cosa que és certa. (...) Però el 87% de les i els electors negres van votar contra Trump, va ser un vot decisiu per a la seva derrota (dades Reuters, 4/11). I, malgrat el vot cubà de dretes a Florida, en l'àmbit nacional dos terços dels vots llatins van ser contra Trump.

En síntesi, Trump ha perdut, però consolida la seva base social i intentarà quedar com a alternativa per a les eleccions de 2024. El trumpisme no deixa de ser una expressió de la crisi del Partit Republicà. (...)

Un canvi de comandament de l'imperialisme ianqui enmig de la seva crisi global

El canvi de cap imperialista també va ser celebrat a les

altures. La derrota de Trump va ser ben rebuda pels seus competidors i aliats de les grans potències capitalistes com la Unió Europea (UE), el Regne Unit, el Vaticà o el Canadà. Biden va ser, ràpidament, felicitat per Angela Merkel, Emmanuel Macron, Pedro Sánchez i el Papa, entre altres. Rússia i la Xina guarden silenci, ara com ara. (...)

El triomf de Biden i els demòcrates no solucionarà la crisi global que pateix el sistema capitalista imperialista (...). Amb Biden és previsible un canvi on torni a prevaler la negociació, tant amb els seus iguals de les potències capitalistes com amb els governs de les semicolònies. Tornarà la vella combinació imperialista del «pal i la pastanaga»

Però no hi ha possibilitats que Biden superi la crisi política global capitalista. A més, està immers en la pròpia crisi política i social del seu país, (...)

El que és segur és que Biden no representa cap canvi positiu per a la classe treballadora i els sectors populars dels Estats Units i del món. Biden i el govern imperialista del Partit

Demòcrata governarà en nom de les multinacionals, el capital financer i l'FMI. Al començament del seu govern (l'assumirà el 20 de gener) adoptarà algunes mesures

cosmètiques, com potser adherir al limitat Acord de París del canvi climàtic, o tornar a l'Organització Mundial de la Salut (OMS), d'on es va retirar Trump. Però el centre de la política de Biden serà seguir, amb «rostre humà», intentant descarregar la crisi sobre les i els treballadors, amb nous plans d'ajust i fam imposats per les multinacionals i l'FMI.

La unitat dels treballadors, les treballadores i els pobres del món serà la poderosa eina per

a continuar enfrontant a l'imperialisme ianqui, als seus governs aliats i als seus plans de retallades i ajustos. En la perspectiva d'assolir governs de la classe treballadora que obrin el camí del canvi de fons, d'acabar amb el capitalisme i avançar cap a un veritable socialisme.

Des de la UIT-QI fem una crida al poble treballador nord-americà, al moviment de dones, antiracista, ambientalista, a seguir mobilitzats per les seves urgents reivindicacions davant el nou govern i a formar una nova alternativa política independent. Cal oferir una alternativa a les i els milers que van sortir en tot el país a celebrar la derrota de Trump.

Una alternativa al bipartidisme capitalista imperialista. Un nou partit o moviment d'esquerra unitari i independent que representi veritablement els interessos de la classe treballadora, la joventut i el moviment antiracista.

10/11/2020

Unita
Internacional de les i
els Treballadors-Quarta
Internacional (UIT-QI)

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.lluitainternacionalista.org>
facebook: [lluaitainternacionalista](https://www.facebook.com/lluaitainternacionalista)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

